

Kodeks postępowania karnego – wersja obowiązująca	USTAWA z dnia 7 lipca 2022 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw Dz.U. 2022 poz. 2600 (druk IX nr 2024), https://www.sejm.gov.pl/sejm9.nsf/druk.xsp?nr=2024 Ustawę ogłoszono 13 grudnia 2022 r. wejście w życie co do zasady 14 marca 2023 r.	KOMENTARZ i OCENA ZMIANY K-ocena krytyczna, A-aprobująca, R-redakcyjna (konsekwencja zmian w Kodeksie karnym)
<p style="text-align: center;">—</p>	<p>Art. 12 § 4. W sprawie o przestępstwo z art. 190 § 1 Kodeksu karnego można wszcząć i prowadzić postępowanie pomimo niezłożenia wniosku o ściganie, jeżeli zachodzi duże prawdopodobieństwo, że niezłożenie wniosku wynika z obawy pokrzywdzonego przed odwetem albo jeżeli przemawia za tym interes społeczny. W takim przypadku postępowanie do czasu prawomocnego zakończenia toczy się z urzędu.</p>	<p>(K) Dotychczasowy wnioskowy tryb ścigania przestępstwa groźby (art. 190 § 1 KK) stanie się w określonych przypadkach trybem ściganym z urzędu. Występowanie wskazanych znamion ocennych (uznaniowych), powoduje, że to organ procesowy będzie decydował o trybie ścigania zamiast ustawodawca, co budzi wątpliwości z perspektywy uznaniowości negatywnej przesłanki z art. 17 § 1 pkt 10 KPK.</p>
<p>Art. 25 § 1 pkt 2. Sąd okręgowy orzeka w pierwszej instancji w sprawach o następujące przestępstwa: (...) o występki określone w rozdziałach XVI i XVII oraz w art. 140-142, art. 148 § 4, art. 149, art. 150 § 1, art. 151-154, art. 158 § 3, art. 163 § 3 i 4, art. 165 § 1, 3 i 4, art. 166 § 1, art. 173 § 3 i 4, art. 185 § 2, art. 189a § 2, art. 210 § 2, art. 211a, art. 252 § 3, art. 258 § 1-3, art. 265 § 1 i 2, art. 269, art. 278 § 1 i 2 w zw. z art. 294, art. 284 § 1 i 2 w zw. z art. 294, art. 286 § 1 w zw. z art. 294, art. 287 § 1 w zw. z art. 294, art. 296 § 3 oraz art. 299 Kodeksu karnego.</p>	<p>Art. 25 § 1 pkt 2. Sąd okręgowy orzeka w pierwszej instancji w sprawach o następujące przestępstwa: (...) o występki określone w rozdziałach XVI i XVII oraz w art. 140–142, art. 148 § 4 i 5, art. 148a, art. 149, art. 150 § 1, art. 151–154, art. 158 § 3, art. 163 § 3 i 4, art. 165 § 1, 3 i 4, art. 166 § 1, art. 173 § 3 i 4, art. 185 § 2, art. 189a § 2, art. 210 § 2, art. 211a, art. 252 § 3, art. 258 § 1–3, art. 265 § 1 i 2, art. 269, art. 278 § 1, 2 i 3a w zw. z art. 294 § 1 lub 2, art. 284 § 1 i 2 w zw. z art. 294 § 1 lub 2, art. 286 § 1 w zw. z art. 294 § 1 lub 2, art. 287 § 1 w zw. z art. 294 § 1 lub 2, art. 296 § 3 oraz art. 299 Kodeksu karnego.</p>	<p>(A) Zmiana oznacza rozszerzenie kognicji SO i mimo krytyki wprowadzenia nowych typów przestępstw (art. 148 § 5 i art. 148a KK) słusznie poprawiono pominięcie w art. 25 § 1 pkt 2 KPK wprowadzonej z dniem 24 czerwca 2020 r. kradzieży szczególnie zuchwałej (ówczesny art. 278a, tj. dziś art. 278 § 3a KK pod warunkiem jednak, że zostanie popełniony w warunkach wskazanych w art. 294 KK (np. z uwag na znaczną wartość z 115 § 5 KK). Kradzież szczególnie zuchwała poniżej 200 tys. zł (art. 278 § 3a) jako występki zagrożony karą pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8 nadal będzie należała do właściwości sądu rejonowego (art. 24 § 1 KPK).</p>
<p>Art. 29 § 2. Apelację lub kasację od wyroku orzekającego karę dożywotniego pozbawienia wolności albo wnoszącą o wymierzenie takiej kary rozpoznaje sąd w składzie pięciu sędziów.</p>	<p>Art. 29 § 2. Apelację lub kasację od wyroku orzekającego karę dożywotniego pozbawienia wolności albo apelację wnoszącą o wymierzenie takiej kary rozpoznaje sąd w składzie pięciu sędziów.</p>	<p>(R) Zmiana o charakterze redakcyjno-technicznym. Nawet jeśli w 2019 r. rozszerzono skład sądu odwoławczego w przypadku niektórych apelacji w wypadku zbrodni zagrożonych karą dożywotniego pozbawienia wolności, to było i tak oczywiste, że Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do zaostrzenia kary przy kasacji – w szczególności kary dożywotniego pozbawienia wolności, a kwestię tę można było uporządkować w przepisach o składzie SN (534 KPK).</p>
<p>Art. 37. Sąd Najwyższy może z inicjatywy właściwego sądu przekazać sprawę do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, jeżeli wymaga tego dobro wymiaru sprawiedliwości.</p>	<p>Art. 37 § 1. Sąd Najwyższy może z inicjatywy właściwego sądu lub na wniosek prokuratora przekazać sprawę do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, jeżeli wymaga tego dobro wymiaru sprawiedliwości.</p> <p>§ 2. Właściwy sąd przekazuje wniosek prokuratora, o którym mowa w § 1, wraz z aktami sprawy, w terminie 14 dni od dnia jego otrzymania do rozpoznania Sądowi Najwyższemu, przedstawiając własne stanowisko.</p>	<p>(K) Kolejny raz rozszerzono kompetencję prokuratora w postępowaniu karnym. Prokurator będzie mógł wnosić o przekazanie dowolnej sprawy powołując się na „dobro wymiaru sprawiedliwości”. Zmiana niecelowa i narusza równouprawnienie stron – inne strony nie mogą wnosić o zmianę właściwości sądu. Owszem podobne rozwiązanie było pod rządami dKPK z 1928 oraz dKPK z 1969, ale celowo z niego zrezygnowano w 1997 r. Co więcej jeśli prokurator faktycznie uważa, że należy przekazać sprawę, wówczas już w aktualnie obowiązującym stanie prawnym może złożyć sygnalizacyjne pismo tj. „wniosek” z art. 9 § 2 KPK.</p>

		Dodany nowy § 2 w art. 37 – stanowi jedynie konsekwencję, przy czym obliuguje sąd powszechny do wydania postanowienia; termin 14 dni ma charakter instrukcyjny.
—	Art. 49a § 2. Pokrzywdzony może aż do zamknięcia przewodu sądowego na rozprawie głównej złożyć wnioski, o którym mowa w art. 41a § 1a Kodeksu karnego	(A) Dodany przepis umożliwi pokrzywdzonemu złożenie wniosku o zastosowanie środka karnego i wzmacnia pozycję pokrzywdzonego (nawet jeśli nie przystąpi do udziału w charakterze oskarżyciela posiłkowego).
Art. 55 § 1. W razie powtórnego wydania postanowienia o odmowie wszczęcia lub o umorzeniu postępowania w wypadku, o którym mowa w art. 330 § 2, pokrzywdzony może w terminie miesiąca od doręczenia mu zawiadomienia o postanowieniu prokuratora nadzrędnego o utrzymaniu w mocy zaskarżonego postanowienia wnieść akt oskarżenia do sądu, dołączając po jednym odpisie dla każdego oskarżonego oraz dla prokuratora. Przepis art. 488 § 2 stosuje się odpowiednio. Przepisów art. 339 § 3 pkt 3a i art. 396a nie stosuje się.	Art. 55 § 1. Pokrzywdzony, o którym mowa w art. 330 § 2 zdanie trzecie , w terminie miesiąca od doręczenia mu zawiadomienia o postanowieniu prokuratora nadzrędnego o utrzymaniu w mocy zaskarżonego postanowienia, może wnieść akt oskarżenia do sądu, dołączając po jednym odpisie dla każdego oskarżonego oraz dla prokuratora. Przepis art. 488 § 2 stosuje się odpowiednio. Przepisów art. 339 § 3 pkt 3a i art. 396a nie stosuje się.	(A) Zmiana ułatwiająca pokrzywdzonemu wniesienie subsydiarnego aktu oskarżenia, jako konsekwencją zmian w art. 330 § 2 k.p.k. Tym samym pokrzywdzony będzie mógł uzyskać status strony nie także w wypadku zaskarżenia dwóch postanowień różnorodzących.
Art. 114. § 1. Przy składaniu podpisu członek składu orzekającego ma prawo zaznaczyć na orzeczeniu swoje zdanie odrębne podając, w jakiej części i w jakim kierunku kwestionuje orzeczenie. § 2. Zdanie odrębne może dotyczyć również samego uzasadnienia orzeczenia; wówczas zdanie to zaznacza się przy podpisywaniu uzasadnienia. § 3. Jeżeli ustawa nie wymaga sporządzenia uzasadnienia wraz z wydaniem orzeczenia, w razie zgłoszenia zdania odrębnego, uzasadnienie należy sporządzić z urzędu w terminie 7 dni od wydania orzeczenia, a składający zdanie odrębne dołącza w ciągu następnych 7 dni jego uzasadnienie; obowiązek ten nie dotyczy ławnika.	Art. 114. § 1. Przy składaniu podpisu członek składu orzekającego ma prawo zaznaczyć na orzeczeniu swoje zdanie odrębne. Wzmianka dotycząca zdania odrębnego powinna wskazywać , w jakiej części i w jakim kierunku członek składu orzekającego kwestionuje orzeczenie. § 2. Zdanie odrębne może dotyczyć również samego uzasadnienia orzeczenia; wówczas zdanie to, ze wskazaniem daty jego zgłoszenia , zaznacza się przy podpisywaniu uzasadnienia. Przepis § 1 zdanie drugie stosuje się odpowiednio. § 3. Uzasadnienie zdania odrębnego należy sporządzić, jeżeli sporządza się uzasadnienie orzeczenia. § 4. Uzasadnienie zdania odrębnego sporządza członek składu orzekającego, który je zgłosił, w terminie przewidzianym dla sporządzenia uzasadnienia orzeczenia, a jeżeli zdanie odrębne dotyczy uzasadnienia orzeczenia – w terminie 7 dni od zgłoszenia zdania odrębnego. Obowiązek sporządzenia uzasadnienia zdania odrębnego nie dotyczy ławnika. § 5. Jeżeli ustawa wymaga doręczenia orzeczenia wraz z uzasadnieniem, doręcza się również uzasadnienie zdania odrębnego. Przepis art. 100 § 7 stosuje się odpowiednio.	(K) Zmiany w art. 114 § 1-4 KK krytycznie, gdyż § 4 w dużej mierze nie usprawniają postępowania karnego, ani nie rozwiązują istotnego problemu w wykładni wskazanych przepisów. Nowy § 5 oznacza obowiązek doręczenia także uzasadnienia zdania odrębnego, więc co do zasady zwiększa transparentność rozstrzygnięcia. Niestety jednak doręczenie orzeczenia z urzędu (zob. art. 100 KPK) jest wyjątkiem w procedurze karnej, więc w praktyce nie będzie obowiązku jego doręczenia. Nie ma w uzasadnieniu żadnej informacji na temat liczby składanych zdań odrębnych, natomiast z uwagi na fakt, że od 2007 r. w polskim procesie karnym w I instancji (zmiana w praktyce będzie dotyczyła tylko instancji odwoławczych) lub spraw rozpoznawanych w składach kolegialnych (głównie zbrodni, bowiem rozszerzenie składu z uwagi na zawziętość sprawy lub jej wagę z art. 28 § 3 KPK) w praktyce nie jest stosowane.
Art. 213 § 1. W postępowaniu należy ustalić tożsamość oskarżonego, jego numer	Art. 213. § 1. W postępowaniu należy ustalić tożsamość oskarżonego, jego numer PESEL, a w przypadku osoby nieposiadającej numeru	(R) Zmiana o charakterze redakcyjno-technicznym, ponieważ jedynie precyzuje informacje, które należy ustalić w

<p>Powszechnego Elektronicznego Systemu Ewidencji Ludności (PESEL), a w przypadku osoby nieposiadającej numeru PESEL - numer i nazwę dokumentu stwierdzającego tożsamość oraz nazwę organu, który wydał dokument, a także wiek oskarżonego, jego stosunki rodzinne i majątkowe, wykształcenie, zawód i źródła dochodu, dane o jego karalności oraz w miarę możliwości numer telefonu i telefaksu oraz adres poczty elektronicznej umożliwiające kontaktowanie się z oskarżonym oraz numer identyfikacji podatkowej (NIP), o ile został nadany. Odnośnie do oskarżonego będącego funkcjonariuszem publicznym w chwili popełnienia czynu lub w czasie postępowania należy ponadto zebrać dane dotyczące przebiegu służby publicznej, wyróżnień oraz ukarań dyscyplinarnych.</p>	<p>PESEL – numer i nazwę dokumentu stwierdzającego tożsamość oraz nazwę organu, który wydał dokument, a także wiek oskarżonego, jego stosunki rodzinne i majątkowe, wykształcenie, zawód wyuczony i wykonywany oraz zajmowane stanowisko lub pełnioną funkcję, a także miejsce pracy i źródła dochodu, dane o jego karalności, a w miarę możliwości numer telefonu lub adres poczty elektronicznej umożliwiające kontaktowanie się z oskarżonym oraz numer identyfikacji podatkowej (NIP), o ile został nadany. Odnośnie do oskarżonego będącego funkcjonariuszem publicznym w chwili popełnienia czynu lub w czasie postępowania należy ponadto zebrać dane dotyczące przebiegu służby publicznej, wyróżnień oraz ukarań dyscyplinarnych.</p>	<p>odniesieniu do oskarżonego (w tym podejrzanego). W praktyce wskazane informacje i tak są uzyskiwane zarówno w toku przesłuchania w charakterze jak też w czasie składania wyjaśnień na rozprawie sądowej. Organ zresztą i tak ma możliwość uzyskania numeru NIP – a większość osób od 2011 r. może posługiwać się numerem PESEL (NIP nadal muszą posiadać osoby fizyczne prowadzące działalność gospodarczą oraz osoby fizyczne zarejestrowane jako podatnik VAT).</p>
<p>Art. 213 § 2. Jeżeli podejrzanym był już prawomocnie skazany, dla ustalenia, czy przestępstwo zostało popełnione w warunkach art. 64 Kodeksu karnego lub przestępstwo skarbowe - w warunkach art. 37 § 1 pkt 4 Kodeksu karnego skarbowego, dołącza się do akt postępowania odpis lub wyciąg wyroku oraz dane dotyczące odbycia kary; dokumenty te dołącza się także w sprawach o zbrodnie.</p>	<p>Art. 213. § 2. Jeżeli podejrzanym był już prawomocnie skazany, dla ustalenia, czy przestępstwo zostało popełnione w warunkach art. 64 lub art. 64a Kodeksu karnego lub przestępstwo skarbowe – w warunkach art. 37 § 1 pkt 4 Kodeksu karnego skarbowego, dołącza się do akt postępowania odpis lub wyciąg wyroku oraz dane dotyczące odbycia kary. Dokumenty te dołącza się także w sprawach o zbrodnie.</p>	<p>(R) Zmiana o charakterze redakcyjno-technicznym, a tak naprawdę poza zamianą spójnika jest konsekwencją niecelowego wprowadzenia nowej recydywy z art. 64a KK. W kontekście rozwiązań karnoprocesowych należy ją zaaprobować, gdyż organy mają obowiązek uzyskać informacje o recydywie z art. 64 KK, więc należy taki obowiązek przewidzieć wobec recydywy z art. 64a KK, nawet jeśli jej wprowadzenie jest niezasadne.</p>
<p>Art. 258a. Jeżeli oskarżony uniemożliwia lub utrudnia wykonywanie zastosowanego wobec niego środka zapobiegawczego lub umyślnie naruszył obowiązek lub zakaz związany ze stosowaniem takiego środka, sąd lub prokurator jest zobowiązany zastosować środek zapobiegawczy gwarantujący skuteczną realizację celów jego stosowania.</p>	<p>Art. 258a. Jeżeli oskarżony uniemożliwia lub utrudnia wykonywanie zastosowanego wobec niego środka zapobiegawczego lub umyślnie naruszył obowiązek lub zakaz związany ze stosowaniem takiego środka, sąd lub prokurator stosuje środek zapobiegawczy gwarantujący skuteczną realizację celów jego stosowania.</p>	<p>(R) Niezależnie od krytycznie ocenianego wprowadzenia w 2019 r. art. 258a KPK, zmiana w tym przepisie ma charakter redakcyjno-techniczny, gdyż zwrot „jest zobowiązany zastosować”, a nowe sformułowanie: „stosuje środek” to synonimy.</p>
<p>Art. 266 § 1a. Przedmiot poręczenia majątkowego nie może pochodzić z przysporzenia na rzecz oskarżonego albo innej osoby składającej poręczenie dokonane na ten cel. Sąd albo prokurator może uzależnić przyjęcie przedmiotu poręczenia majątkowego od wykazania przez osobę składającą poręczenie źródła pochodzenia tego przedmiotu.</p>	<p>Art. 266 § 1a. Przedmiot poręczenia majątkowego nie może pochodzić z przysporzenia na rzecz oskarżonego albo innej osoby składającej poręczenie dokonane na ten cel. Sąd albo prokurator może uzależnić przyjęcie przedmiotu poręczenia majątkowego od wykazania przez osobę składającą poręczenie źródła pochodzenia tego przedmiotu. W postępowaniu przygotowawczym przyjęcia przedmiotu poręczenia majątkowego dokonuje prokurator. Oświadczenie w przedmiocie źródła pochodzenia przedmiotu</p>	<p>(K) Już wprowadzenie nowej instytucji w art. 266 § 1a w 2019 r. należało ocenić krytycznie, w szczególności w odniesieniu konieczności badania źródła pochodzenia danego przedmiotu. Dodatkowe zdanie 3 i 4 w tej jednostce określają prokuratora w postępowaniu przygotowawczym, jako wyłączny podmiot, który może przyjąć poręczenie majątkowe, nawet to sąd stosuje niekiedy wskazany niezolacyjny środek zapobiegawczy.</p>

	poręczenia majątkowego osoba składająca poręczenie składa pod rygorem odpowiedzialności karnej, o czym należy ją uprzedzić	
—	Art. 266 § 3. Na postanowienie prokuratora o odmowie przyjęcia przedmiotu zastosowanego przez sąd poręczenia majątkowego zażalenie przysługuje podejrzanemu i osobie składającej poręczenie. Zażalenie rozpoznaje sąd wyższego rzędu nad sądem, który zastosował poręczenie majątkowe. Jeżeli poręczenie majątkowe zastosował sąd apelacyjny, zażalenie rozpoznaje ten sąd w składzie trzech sędziów	(A) Krytycznie należy ocenić regulację z art. 266 § 1a, natomiast samo wprowadzenie możliwości złożenia zażalenia w omawianej sytuacji jest już konsekwencją wskazanej regulacji. (K)(Krytycznie należy odnieść się do rozpoznania zażalenia w składzie 3 sędziów (należało pozostawić ogólne reguły z art. 30 § 2 KPK), szczególnie, że nawet apelacje można rozpoznać w składzie 1 sędziego (art. 449 §2)
Art. 291 § 2 pkt 2. już po wszczęciu postępowania karnego - na mieniu, które podlegałyby: a) przypadkowi lub zwrotowi na podstawie art. 45a § 1 lub 2 Kodeksu karnego oraz art. 43 § 1 lub 2 lub art. 43a Kodeksu karnego skarbowego, b) przypadkowi lub zwrotowi na podstawie art. 44 Kodeksu karnego, jeżeli co do tego mienia na podstawie odrębnych przepisów zastosowano wstrzymanie transakcji lub blokadę rachunku.	Art. 291 § 2 pkt 2. niezależnie od tego, czy wydano postanowienie o przedstawieniu zarzutów lub postawiono zarzut w związku z przystąpieniem do przesłuchania w charakterze podejrzanego – na mieniu, które podlegałyby: a) przypadkowi lub zwrotowi na podstawie art. 45a § 1 lub 2 Kodeksu karnego oraz art. 43 § 1 lub 2 lub art. 43a Kodeksu karnego skarbowego, b) przypadkowi lub zwrotowi na podstawie art. 44 Kodeksu karnego, jeżeli co do tego mienia na podstawie odrębnych przepisów zastosowano wstrzymanie transakcji lub blokadę rachunku; c) przypadkowi pojazdu mechanicznego, o którym mowa w art. 44b Kodeksu karnego	(R) Zmiana o charakterze redakcyjno-technicznym, konsekwencja bezzasadnie zmienionych przepisów w KK – tym razem w zakresie rozszerzenia konfiskaty pojazdu mechanicznego. ZMIANA WCHODZI W ŻYCIE: po upływie roku od ogłoszenia zatem skoro ogłoszono 13 grudnia 2022 r., to wejście w życie nastąpi 14 grudnia 2023 r.)
—	Art. 295. § 1a. W razie popełnienia przestępstwa za które orzeka się wypadek pojazdu mechanicznego, o którym mowa w art. 44b Kodeksu karnego, Policja dokonuje tymczasowego zajęcia pojazdu mechanicznego prowadzonego przez sprawcę w czasie popełnienia tego przestępstwa.	(R) Zmiana o charakterze redakcyjno-technicznym, konsekwencja bezzasadnie zmienionych przepisów w KK dotyczących wypadku z art. 44b KK. Mimo, że zmianę w tym przepisie KK należy ocenić negatywnie, to jednak ramowo rozszerza procedurę tymczasowego zajęcia mienia. ZMIANA WCHODZI W ŻYCIE: 14 grudnia 2023 r.
Art. 306 § 1a pkt 3 (...) osobie, która złożyła zawiadomienie o przestępstwie określonym w art. 228-231, art. 233, art. 235, art. 236, art. 245, art. 270-277, art. 278-294 lub w art. 296-306 Kodeksu karnego, jeżeli postępowanie karne wszczęto w wyniku jej zawiadomienia, a wskutek tego przestępstwa doszło do naruszenia jej praw.	Art. 306 § 1a pkt 3 (...) osobie, która złożyła zawiadomienie o przestępstwie określonym w art. 228-231, art. 233, art. 235 § 1, art. 236, art. 245, art. 270-277, art. 278-294 lub w art. 296-306c Kodeksu karnego, jeżeli postępowanie karne wszczęto w wyniku jej zawiadomienia, a wskutek tego przestępstwa doszło do naruszenia jej praw.	(R) Zmiana o charakterze redakcyjno-technicznym, konsekwencja bezzasadnie zmienionych przepisów w dodanie nowych typów przestępstw w rozdziale XXXVI Kodeksie karnym. Lepszym rozwiązaniem byłoby uznanie że zawiadamiający powinien mieć możliwość złożenia zażalenia na umorzenie śledztwa w sprawie o każde przestępstwo wykazując interes (art. 425 § 3) albo go tego prawa pozbawić.
Art. 325b § 1 pkt 3. Dochodzenie prowadzi się w sprawach o przestępstwa należące do właściwości sądu rejonowego: (...) w art. 278 § 3a, art. 279 § 1, art. 286 § 1 i 2 oraz w art. 289 § 2 Kodeksu karnego, jeżeli wartość przedmiotu przestępstwa albo szkoda wyrządzona lub grożąca nie przekracza 200 000 zł.	Art. 325b § 1 pkt 3 (...) Dochodzenie prowadzi się w sprawach o przestępstwa należące do właściwości sądu rejonowego: (...) przewidziane w art. 278 § 3a, art. 279 § 1, art. 286 § 1 i 2 oraz w art. 289 § 2 Kodeksu karnego, jeżeli wartość przedmiotu przestępstwa albo szkoda wyrządzona lub grożąca nie przekracza 200 000 zł.	(A) Zmiana rozszerzająca zakres spraw prowadzonych w dochodzeniu bowiem odpowiednik uchylonego art. 278a czyli art. 278 § 3a (kradzież szczególnie zuchwała) jest występkiem zagrożonym karą od 6 miesięcy do lat 8 – a zatem bez dokonania tej zmiany w art. 325b § 1 pkt 3 formą postępowania byłoby śledztwo (art. 325b § 1 pkt 1 KPK).

<p>Art. 330 § 2. Jeżeli organ prowadzący postępowanie nadal nie znajduje podstaw do wniesienia aktu oskarżenia, wydaje ponownie postanowienie o umorzeniu postępowania lub odmowie jego wszczęcia. Postanowienie to podlega zaskarżeniu tylko do prokuratora nadrzędnego. W razie utrzymania w mocy zaskarżonego postanowienia pokrzywdzony, który dwukrotnie wykorzystał uprawnienia przewidziane w art. 306 § 1 i 1a, może wnieść akt oskarżenia określony w art. 55 § 1 - o czym należy go pouczyć.</p>	<p>Art. 330 § 2. Jeżeli organ prowadzący postępowanie nadal nie znajduje podstaw do wniesienia aktu oskarżenia, wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania lub odmowie jego wszczęcia. Postanowienie to podlega zaskarżeniu tylko do prokuratora nadrzędnego. W razie utrzymania w mocy zaskarżonego postanowienia pokrzywdzony, który co najmniej dwukrotnie wykorzystał uprawnienia przewidziane w art. 306 § 1 lub 1a, w tym zaskarżył postanowienie utrzymane w mocy przez prokuratora nadrzędnego, może wnieść akt oskarżenia określony w art. 55 § 1 – o czym należy go pouczyć.</p>	<p>(A) Zmiana ułatwiająca pokrzywdzonemu wniesienie subsydiarnego aktu oskarżenia, bowiem zmiana spójnika „i” na „lub” oznacza, że nie będzie wymagane aby drugie postanowienie prokuratora było tożsame rodzajowo z pierwotnym postanowieniem poddanym kontroli sądu w postępowaniu przygotowawczym. Tym samym pokrzywdzony będzie mógł uzyskać status strony nie także w wypadku zaskarżenia dwóch postanowień różnorodnych.</p>
<p>Art. 332 w § 1 pkt 3. Akt oskarżenia powinien zawierać: (...) wskazanie, że czyn został popełniony w warunkach wymienionych w art. 64 lub art. 65 Kodeksu karnego albo art. 37 § 1 Kodeksu karnego skarbowego.</p>	<p>Art. 332 § 1 pkt 3 Akt oskarżenia powinien zawierać: (...) wskazanie, że czyn został popełniony w warunkach wymienionych w art. 64, art. 64a lub art. 65 Kodeksu karnego albo art. 37 § 1 Kodeksu karnego skarbowego.</p>	<p>(R) Zmiana o charakterze redakcyjno-technicznym i jest konsekwencją niecelowego wprowadzenia nowej recydywy z art. 64a KK. W kontekście rozwiązań karnoprocesowych należy ją zaaprobować, gdyż skoro prokurator ma obowiązek zamieścić w akcie oskarżenia informację o recydywie z art. 64 KK, to wówczas podobnie należy zamieścić informację o recydywie art. 64a KK, nawet jeżeli jej wprowadzenie jest niezasadne.</p>
<p>—</p>	<p>Art. 338 § 6. Jeżeli oskarżony nie włada w wystarczającym stopniu językiem polskim, przed wydaniem zarządzenia o doręczeniu aktu oskarżenia prezes sądu lub referendarz sądowy wzywa tłumacza w celu przełożenia aktu oskarżenia na język obcy. Oskarżonemu doręcza się odpis aktu oskarżenia wraz z tłumaczeniem.</p>	<p>(A) Zmiana aprobująca, bowiem wzmacnia prawo do informacji, a tym samym prawo do obrony oskarżonego, która nie włada językiem polskim. Rozszerza tym samym zakres pism procesowych, które w kontekście art. 72 KPK należy przetłumaczyć oskarżonemu na język, którym włada.</p>
<p>Art. 387 § 2. Sąd może uwzględnić wniosek o wydanie wyroku skazującego, gdy okoliczności popełnienia przestępstwa i wina nie budzą wątpliwości, a cele postępowania zostaną osiągnięte mimo nieprzeprowadzenia rozprawy w całości; uwzględnienie wniosku jest możliwe jedynie wówczas, gdy nie sprzeciwia się temu prokurator, a także pokrzywdzony należyce powiadomiony o terminie rozprawy oraz pouczony o możliwości zgłoszenia przez oskarżonego takiego wniosku.</p>	<p>Art. 387 § 2. Sąd może uwzględnić wniosek o wydanie wyroku skazującego, gdy okoliczności popełnienia przestępstwa i wina nie budzą wątpliwości, a cele postępowania zostaną osiągnięte mimo nieprzeprowadzenia rozprawy w całości; uwzględnienie wniosku jest możliwe jedynie wówczas, gdy prokurator wyrazi zgodę, a pokrzywdzony należyce powiadomiony o terminie rozprawy oraz pouczony o możliwości zgłoszenia przez oskarżonego takiego wniosku nie zgłosi sprzeciwu. O treści wniosku należy powiadomić pokrzywdzonego, jeżeli wniosek został złożony przed powiadomieniem go o terminie rozprawy.</p>	<p>(K) Zmiana krytyczna, gdyż narusza zasadę równouprawnienia uczestników w podobnej sytuacji prawnej (w odniesieniu do pokrzywdzonego nadal wystarczy „brak sprzeciwu”). Wprowadzenie wymogu uzyskania zgody zamiast sprzeciwu zmniejszy liczbę skazań konsensualnych, a w razie nieobecności prokuratora na rozprawie będzie obligatoryjnie prowadziło do zarządzenia przerwy lub odroczenia rozprawy. Należy mieć uwadze, że wymóg uzyskania zgody obowiązywał w latach 1997-2003 r. i celowo wówczas z niego celowo zrezygnowano. (w kontekście w braku obowiązku uczestniczenia prokuratora w rozprawie w I instancji (art. 46 § 2 KPK) w praktyce – taka sytuacja ma miejsce w od wielu lat w przypadku ok. 80% spraw). Konkluzja z I KZP 16/20 jest trafna. Nie należy zmieniać przyjętej w orzecznictwie reguły: brak stawiennictwa oznacza brak sprzeciwu. Nowy art. 387 § 2 KPK wbrew twierdzeniom ustawodawcy nie zapewni obecności prokuratora na rozprawie – jeśli to zamierzano osiągnąć należało uchylić art. 46 § 2 KPK.</p>
<p>—</p>	<p>Art. 413 § 3. Jeżeli zgłoszono zdanie odrębne, wyrok powinien również zawierać wzmiankę, o której mowa w art. 114 § 1.</p>	<p>(T) Zmiana techniczna – ustawa rozszerza zasadę jawności na zdanie odrębne, należy uznać, że strona powinna otrzymać tę</p>

		informację na treści wyroku, że zdanie odrębne zostało sporządzone. Przepis art. 413 § 3 nie jest konieczny, skoro w art. 114 § 1 zdanie sędzia składa przy podpisie orzeczenia.
Art. 418 § 2. Zgłoszenie zdania odrębnego podaje się do wiadomości, a jeżeli członek składu orzekającego, który zgłosił zdanie odrębne, wyraził na to zgodę, także jego nazwisko.	Art. 418 § 2. Zgłoszenie zdania odrębnego podaje się do wiadomości wraz ze wskazaniem, w jakiej części i w jakim kierunku kwestionuje ono orzeczenie , a za zgodą członka składu orzekającego, który zgłosił to zdanie, także z jego imieniem i nazwiskiem.	(R) Zmiana techniczna, bowiem skoro ustawodawca rozszerza zasadę jawności na zdanie odrębne, wówczas należy szczegółowo wyjaśniać, czy zdanie dotyczy określonej części orzeczenia lub określonej motywacji.
—	Art. 418 § 4. Po podaniu najważniejszych powodów wyroku, o których mowa w § 3, członek składu orzekającego, który zgłosił zdanie odrębne, może podać ustnie najważniejsze powody jego zgłoszenia.	(R) Zmiana techniczna - skoro rozszerzono zasadę jawności na zdanie odrębne, to podczas promulgacji orzeczenia należy ustanie wskazać powody zgłoszenia zdania odrębnego.
Art. 426 § 2. Od postanowienia o zastosowaniu tymczasowego aresztowania wydanego na skutek zażalenia, a także od wydanego w toku postępowania odwoławczego postanowienia o przeprowadzeniu obserwacji, zastosowaniu środka zapobiegawczego, nałożeniu kary porządkowej, zawieszeniu postępowania oraz w przedmiocie kosztów procesu, o których po raz pierwszy orzekł sąd odwoławczy, przysługuje zażalenie do innego równorzędnego składu sądu odwoławczego. Jeżeli zaskarżone postanowienie wydał sąd w składzie jednego sędziego, zażalenie rozpoznaje sąd odwoławczy w składzie trzech sędziów, chyba że zażalenie dotyczy postanowienia o nałożeniu kary porządkowej lub w przedmiocie kosztów procesu.	Art. 426. § 2. Od wydanego na skutek zażalenia postanowienia o zastosowaniu tymczasowego aresztowania, w tym w zakresie zastrzeżenia, o którym mowa w art. 257 § 2 , a także od wydanego w toku postępowania odwoławczego postanowienia o przeprowadzeniu obserwacji, zastosowaniu środka zapobiegawczego, nałożeniu kary porządkowej, zawieszeniu postępowania oraz w przedmiocie kosztów procesu, o których po raz pierwszy orzekł sąd odwoławczy, przysługuje zażalenie do innego równorzędnego składu sądu odwoławczego. Jeżeli zaskarżone postanowienie wydał sąd w składzie jednego sędziego, zażalenie rozpoznaje sąd odwoławczy w składzie trzech sędziów, chyba że zażalenie dotyczy postanowienia o nałożeniu kary porządkowej lub w przedmiocie kosztów procesu.	(R) Zmiana o charakterze redakcyjno-technicznym, bowiem wydanie postanowienie o stosowaniu aresztu tymczasowego jest szczególnym przypadkiem postanowienia o zastosowaniu tymczasowego aresztowania. Z drugiej strony dotychczasowe brzmienie przepisu art. 426 § 2 jednoznacznie wskazuje, że możliwe jest zaskarżenia rozstrzygnięcia wyłącznie w odniesieniu do kwestii zastosowania tymczasowego aresztowania, jeśli zostanie złożone poręczenie. Na marginesie kolejne rozszerzenia art. 426 § 2 wskazuje, że reguła przyjęta w art. 426 § 1 KPK traci rację bytu.
Art. 457 § 2. Jeżeli sąd zmienia lub utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy, uzasadnienie sporządza się na wniosek strony, chyba że zostało złożone zdanie odrębne . Przepisy art. 422 i art. 423 stosuje się odpowiednio.	Art. 457 § 2. Jeżeli sąd zmienia lub utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy, uzasadnienie sporządza się na wniosek strony. Przepisy art. 422 i art. 423 stosuje się odpowiednio.	(K) Zmianę należy ocenić krytycznie – aktualnie uzasadnienie wyroków z art. 457 § mogą być niekiedy sporządzony z urzędu (gdy 114 § 1). Tak naprawdę jednak nie wpłynie to na zmianę praktyki, ponieważ w wypadku wydania takiego wyroku, strony i tak wnoszą o sporządzenie jego uzasadnienia.
Art. 618f § 1. Biegłemu i specjaliście niebędącemu funkcjonariuszem organów procesowych powołanym przez sąd lub organ prowadzący postępowanie przygotowawcze przysługuje wynagrodzenie za wykonaną pracę oraz zwrot poniesionych przez nich wydatków niezbędnych dla wydania opinii .	Art. 618f § 1. Biegłemu i specjaliście niebędącemu funkcjonariuszem organów procesowych powołanym przez sąd lub organ prowadzący postępowanie przygotowawcze przysługuje wynagrodzenie za wykonaną pracę oraz zwrot poniesionych przez nich wydatków w zakresie, w jakim bezpośrednio dotyczyły one konkretnej opinii i były niezbędne dla jej wydania	(R) Zmiana redakcyjna mimo dodania zwrotu – prawdopodobnie została uchwalona tak naprawdę w związku z wiadomą sprawą. Nowy zwrot: „bezpośrednio” wcale nie eliminuje ryzyka ewentualnych kosztów sporządzenia opinii (np. niezbędnych tłumaczeń). Co więcej przepisy nie zabraniają miarkowania ryczałtu przysługującego na podstawie aktualnych przepisów. Ważniejsze jest natomiast uchwalenie nowej ustawy o biegłych sądowych.

UWAGA NA ZMIANY INTERTEMPORALNE: Zobacz na art. 28 tej ustawy (Przepisy art. 55 § 1, 330 § 2, art. 114, 213, 266, 387 § 2)